

Kolik let vlastně znamená tradici? Je tradiční akce, která se koná druhým rokem, nebo až třeba po deseti letech? Já jsem kdysi za tradiční začal považovat předposlední víkend v srpnu. To jsme se kdysi, ještě netradičně, sešli s pár kamarády na louce u Šídlovského rybníka a jen tak z hecu tam uspořádali první ročník festivalu [Šídlovák Oupn Ěr](#). S prázdnými kapsami, za pár šupů, s kamarády pro kamarády. Tehdáž tam stál zbrusu nový sroubek s hospodou a jinak nic.

Dnes se toto místo jmenuje

[Ran](#)

[č Šídlovák](#)

, je tam pódium, venkovní sezení, dětské hřiště ... a spousta dalšího vyžití. A zde se letos konal

sedmý ročník

festivalu Šídlovák Oupn Ěr. Po minulém, poněkud „větším“ ročníku, jsme se zase vrátili o krůček zpět a připravili festival o něco menší, kompaktnější (místo tří dnů pouze dva), a na vstupném o něco levnější. Vždyť snad takový festival nemusí stát na velikých hvězdách. Nebo ano?

Už **páteční večer** nám ukázal, že pohodovou atmosféru lze vytvořit i s méně známými interprety. Zahájení patřilo domácím – Duo (tedy spíše duo a půl) **My tři** manželů Soukupových přitáhlo pozornost posluchačů svým bezprostředním projevem a atmosféru „rodinného“ festivalu navodilo ono „...a půl“ v podání velmi šikovného syna Jindry.

Další program byl věnován soutěži

FAJF Oupn Ěr

, která sem byla přesunuta z neděle. Tu zahájila kapela

Sedmé znamení

z Rokycan, která předvedla příjemný „pop-folk“. Kapela je tvořena z velmi mladých lidí a na jejich projevu bylo znát, že se potřebují ještě trochu vyhrát a vyzpívat, ale jinak jsme mohli obdivovat precizní instrumentaci a hlavně ukázněnost kapely, kdy celý ten chumel muzikantů fungoval velmi dobře dohromady. Druhým soutěžícím byla ostřílená kapela s názvem

Pospolu

. Jejich úderka se oproti minulým rokům poněkud rozrostla, a to o sličnou basistku. Zahráli zajímavé písně, avšak bylo na nich poznat, že jejich pravým domovem jsou zpívané u ohňů a po hospodách a na pódiu si nejsou zas tak jisti. To naopak písničkář

Jiří Dědek Mucha

vystoupil sebejistě. Mě osobně zaujal aktuálními tématy písňových textů – a to je třeba ocenit,

není dnes již mnoho písničkářů, kteří by se vyjadřovali k dění okolo sebe.

Odpočinek uším porotců dopřál **Jakub Kořínek** s **Katkou Misíkovou** a jejich hostem na baskytaru. Tohle vystoupení byla pastva pro uši i oči. Krásné blues, které se zarývá hluboko pod kůži, doprovázené excelentní kytarovou hrou.

Po nich nastoupili další soutěžící, kteří do svého vystoupení nedali o nic méně energie než profesionálové před nimi. Folkové vody rozčeřila kapela

Big Boy Band

svým osobitým podáním jižanského rocku. Výkon podali kvalitní, což také dokládají hned dvě ceny, které si za pátek odnesli.

Cenu rádia Samson

jím přiřkl folkový guru a duše písničkové soutěže Notování, Karel Vidimský – Cimbura a

cenu pořadatelů Oupn Ěr

zase jeden z pilířů našeho festivalu Petr Soukup.

Faux Pase Fonet, poslední ze soutěžících, na pódiu ukázal, proč tento rok slavil tolik úspěchů na tuzemských hudebních soutěžích. Výrazný zpěv, dobrá rytmika a fajn texty.

Oceněna byla hned třikrát

– vysloužila si cenu starosty

UMO1

Miroslava Brabce (který ovšem rozhodnutí o ceně přenechal fundovaným muzikantům),

cenu ČD, a.s.

a také cenu nahrávacího studia

Ex-Avik

v podobě celého jednoho nahrávacího dne.

Závěr večera se nesl v pohodovém duchu. Vystoupila kapela, která sdílí své pilíře s tímto festivalem – **Alternativa**, následována výbornou a energickou **Isarou**. Inu, ač prosté velkých jmen, bylo to odpoledne snad i zajímavé, rozhodně však příjemné a pohodové.

Sobotní den začal úderem dvanácté poměrně nenápadně. To když se na lavičkách před hospodou sešlo uskupení lidí, které si vzal na povel **Slávek Janoušek** spolu se svými kumpány z

Textové dílny

—

Láďou Zítkou, Markem Vojtěchem

a

Jankem Eretem

. Básníků se našlo dost, Slávek obratně rozdával úkoly a ... no, odpoledne pokračovalo stejně nenápadně, neboť chvíle Textové dílny měla teprve přijít. Zatím se na pódiu nachystala krásná akustická muzika v podobě kapely

Frýda and Company

s krásně sezpívanými vícehlasy a nápaditými aranžemi. Přes folkovou

Fregatu

se nám program překlenul až do trampské muziky, kterou reprezentovalo osadní trio

Komárů

. Zazněly písně

Bédi Šedifky

, kterého na kytaru doprovázel

Míša Röhrich

a na basu

Dan Zita

. Porci „tvrďší“ muziky přinesl páteční výherce ceny Oupn Ér v soutěži FAJF,

Big Boy Band

, o kterém zde již bylo psáno. Je nutno říci, že i tato muzika, zdánlivě na „folkové“ akce nepatřící, se u nás dočkala velmi kladné odezvy. Kluci prostě šou udělat umí!

Po nich konečně přišla chvíle pro prezentaci toho, co za odpoledne vzniklo v hlavách a pod rukami frekventantů

Textové dílny

. A věru, bylo co poslouchat. Od krátkých básniček na dané zadání až po písně, za tu krátkou dobu složené. Jeden příklad za všechny:

Léto je tu, letí drony

nad hladinou rybníka

Děcka loví pokémony

ulovily vodníka!

Co bylo složeno a mnoho jiného lze dohledat, a to na stránkách [Textové dílny Slávka](#)

Janouška

Následující **Ivan Hlas** to neměl se získáním si publika vůbec těžké, zvláště za doprovodu takových muzikantů, jakými jsou **Olin Nejezchleba** a **Norbi Kovács**. Zvláště druhý jmenovaný v průběhu vystoupení vystrkoval růžky a na kytaru předváděl neuvěřitelné věci. Z levého křídla ho dobromyslně umírňoval Olin, ale i tak to jednu chvíli vypadalo spíše jako že

Ivan Hlas Trio

je doprovodnou kapelou Norbiho Kovácse. Což však dle mého vůbec nebylo na škodu, naopak, o to lépe se užívalo jiskření a vtípky muzikantů, postavené na Ivanových písničkách. Prostě lahůdka pro posluchače, ale ještě větší pro muzikanty.

Jedno trio na pódiu nahradilo trio druhé, tentokrát v podání

Chorošů

a jejich písní, které jsou jednou dumavé, jindy překypují inteligentním humorem a hraním si se slovíčky. Je to parta skromných kluků, kteří se prezentují coby tramská kapela, ale umí se i nad to „trempství“ povznést a trošku si i rýpnout.

Večer se blížil ke svému konci a na pódium přišly dvě dámy. **Pavlína Jíšová** a **Adéla**

Jonášová nejen zahrály a zapěly, ale také na šídlováckém pódiu pokřtily zbrusu nové debutové CD Adély s názvem

Dobrodruh

. Nu, a nakonec to chtělo nějaký nářez. A když nářez, tak v podání plzeňáků. Na pódiu se objevil

Míša Leicht

a za ním parta muzikantů z kdysi vzniklé, pak zaniklé a znovu obnovené kapely

Forehand

. Ostřílení muzikanti (

Míša Röhrich, Tomáš Sutr

a

Petr Novak

) se nenechali dlouho pobízet a publikum bylo hned od začátku jejich. V Plzni a jejím okolí (Brno, Ostrava a tak) jejich písni každý zná a rozjásané publikum je nechtělo z pódia jen tak pustit.

Bohužel, policejní hodina byla neúprosná (a navíc už nějaký čas minulostí), a tak nastal čas loučení. Rozjaření posluchači se odebrali do svých domovů a ti, kteří ještě neměli dost, se shlukli v šídlovácké salaši, odkud se až do časných ranních hodin ozýval hlahol. Naštěstí dost daleko od obytné zástavby, takže klid na šídlovácké louce přijela policie zkontrolovat jenom dvakrát, aby posléze zjistila, že hluk, na který si obyvatelé stěžovali, vydává (elektronikou nezesilovaný) bujarý Cimburův smích. Tak uplynul další, v pořadí již sedmý, ročník festivalu. A teď filosofická otázka. Je tohle tradice? Je takový festival zavazující, co se týče místa, názvu či data konání? Festivaly rostou jako houby po dešti a je mi jasné, že vedle dvaceti-třicetiletých festivalů je ten náš ještě mladíček...

Šídlovák Oupn Ér

2016, 19.-20. srpna, Plzeň, Ranč Šídlovák